

Κυριακή 26 Ἀπριλίου 2020

(Κυριακῆ τοῦ Θωμᾶ).

Ἰω. 20, 19 – 31.

«...μεθ' ἡμέρας ὀκτώ» Ἰω. 20, 26

«Χριστός Ἀνέστη!» Αὐτόν τόν ὕμνο τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας, αὐτό τό ὑπέροχο τραγούδι τῆς ζωῆς, αὐτή τή διακήρυξη τῆς νίκης κατά τοῦ κακοῦ ἀκούει ὁ μαθητής τῆς ἀμφιβολίας, ὁ μαθητής μέ τήν κριτική σκέψη καί τήν ἔντονη προσωπικότητα, ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς. «Χριστός Ἀνέστη» ἀκούει ἀπό τούς συμμαθητές του, ἀπό τούς πρώτους καί αὐθεντικούς μάρτυρες τοῦ μεγαλύτερου θαύματος καί τοῦ μεγαλύτερου μυστηρίου πού ἔγινε ποτέ στήν ἀνθρώπινη ἱστορία.

Αὐτό πού γιά τούς ἄλλους εἶναι χαρά καί θρίαμβος γιά τό Θωμᾶ καθίσταται πρόβλημα, παράπονο καί ἀπορία. Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι βιώνουν τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς παρουσίας τοῦ ὀλοζώντανου Χριστοῦ καί ὁ Θωμᾶς βιώνει ἕνα τεράστιο «γιατί». Γιατί ὁ Κύριος παρουσιάζεται τήν

ώρα πού εκείνος απουσιάζει; Γιατί ο Νικητής του θανάτου τον αφήνει τό Θωμᾶ νά περιμένει ὀκτώ ἡμέρες;

Αὐτές οἱ ὀκτώ ἡμέρες τῆς ἀναμονῆς, τῆς ἀπορίας, τῆς φυσικῆς ἀμφιβολίας, τοῦ δίκαιου παραπόνου πνίγουν τό Θωμᾶ. Τόν βυθίζουν στή πιό δύσκολη κατάσταση πού μπορεῖ νά βιώσει ὁ πιστός. Εἶναι ἡ δύσκολη πνευματική κατάσταση πού ὀνομάζεται θεοεγκατάλειψη. Ὁ Θωμᾶς αἰσθάνεται ἐγκαταλειμμένος καί περιφρονημένος ἀπό τό Θεό ὅλες αὐτές τίς ὀκτώ ἡμέρες τῆς ἀναμονῆς. Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι εἶδαν τόν Ἀναστημένο Διδάσκαλο ὀλοζώντανο καί χάρηκαν. Χαίρονται αὐτές τίς ἡμέρες, καθώς τό συζητοῦν ξανά καί ξανά. Ἡ χαρούμενη καί ἀναστάσιμη ἐμπειρία τους εἶναι ἕνα βασανιστήριο γιά τό Θωμᾶ. Δέ ζητάει νά δεῖ τά σημάδια ἀπό τά καρφιά καί τήν τρυπημένη πλευρά τοῦ Λυτρωτῆ ἀπό ἀπιστία. Ζητάει ἀπό ἀγάπη νά δεῖ πραγματικά Αὐτόν πού πίστεψε, πού Τόν ἀκολούθησε γιά τρεισήμισι χρόνια, πού Τόν ἀγάπησε καί πόνεσε μέ τά βασανιστήρια καί τό θάνατό Του. Ἐγκατέλειψε τόν Κύριο τίς στιγμές

τῆς δυσκολίας καί φοβήθηκε. Μέ κάποιο τρόπο Τόν πρόδωσε. Μήπως, ὅμως, ὅλοι δέν ἔκαναν τό ἴδιο; Γιατί στούς ἄλλους φανερώθηκε τώρα, πού εἶναι Νικητής τοῦ θανάτου, καί κρύβεται ἀπό τό Θωμᾶ; Γιατί κρύβεται τόσες ἡμέρες καί δέν παρουσιάζεται θριαμβευτικά νά γεμίσει καί τή δική του ὑπαρξη μέ χαρά;

Αὐτή τή δραματική σχέση μέ τό Θεό τή βιώνει κάθε πιστός. Κάθε ἄνθρωπος πού ἀγαπάει τό Χριστό, ἀλλά ὑποκύπτει στίς ἀδυναμίες του, Τόν προδίδει. Τίς δύσκολες στιγμές τοῦ πειρασμοῦ καί τῆς δοκιμασίας ἀπό δειλία καί ἀπό φόβο φεύγει ἀπό τό Θεό. Ὅταν ὅμως διαπιστώσει τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, ἐπιστρέφει κοντά Του καί Τόν ἀναζητάει. Κάθε πιστός ζεῖ τή σχέση μέ τό Χριστό δραματικά. Ταυτόχρονα, δηλαδή, Τόν ἀγαπάει καί Τόν προδίδει. Ἐνῶ Τόν ἀγαπάει καί εἶναι ἕτοιμος νά κάνει θυσίες γιά τόν Κύριο, πολλές φορές Τόν ξεχνάει καί ζεῖ τήν καθημερινότητά του χωρίς τόν Ἰησοῦ. Αὐτή ἡ σχέση ταυτόχρονης ἀγάπης καί προδοσίας ὀδηγεῖ τό Θεό στήν ἀπόφαση νά παιδαγωγήσει τόν ἄνθρωπο, γιά νά ξεκαθαρίσουν ἐντελῶς

μέσα του οί πραγματικές του προθέσεις και νά προσκολληθεῖ στό Χριστό ἀμετάκλητα. Ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς ἀποκρύπτει τόν ἑαυτό Του γιά λίγο ἀπό τόν παιδαγωγούμενο, προκειμένου νά γίνει πιό ἐπιθυμητός. Περικόπτει τή χάρη Του καί στερεῖ τόν ἄνθρωπο ἀπό ὑψηλές πνευματικές ἐμπειρίες, ὄχι γιά νά τόν ὀδηγήσει στήν ἀπόγνωση καί τήν ἀπελπισία, ἀλλά γιά νά τόν γυμνάσει στήν προσευχή, στήν προσμονή καί στήν ἄσκηση.

Ὁ πιστός πού βιώνει αὐτή τήν κατάσταση τῶν ὀκτώ ἡμερῶν, πού πέρασε ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς, ἀναζητάει καί προσμένει τό Χριστό μέ πόνο καί μέ μυστική προσδοκία. Μέσα στό παραχωρούμενο διάστημα τῆς φαινομενικῆς θεοεγκατάλειψης ὁ ἄνθρωπος κάνει τήν αὐτοκριτική του, μετανοεῖ γιά τά λάθη του, ζητάει πιό ἔντονα τό θεϊκό ἔλεος, μελετάει περισσότερο, γυμνάζεται πνευματικά, προετοιμάζεται πιό συνειδητά γιά τή μεγάλη συνάντησή του μέ τόν Κύριο. Καθαρίζεται ἐσωτερικά, γιά νά μπορεῖ νά εἶναι ἕτοιμος νά σταθεῖ ὄρθιος μπροστά στόν Ἀναστημένο Χριστό καί νά ἀπλώσει τά χέρια του στίς πληγές τοῦ Κυρίου.

Τό διάστημα πού φαίνεται πώς ἀπουσιάζει ὁ Θεός ἀπό τή ζωή μας στήν πραγματικότητα δέν ἀπουσιάζει. Εἶναι κοντά μας καί μᾶς περιμένει. Ἀποκρύπτει τόν ἑαυτό Του, γιά νά Τόν ζητήσουμε καί νά Τόν ἐπιθυμήσουμε πιό ἔντονα. Ἀποκρύπτει τόν ἑαυτό Του, γιά νά καταλάβουμε ὅτι δέν μπορούμε νά ζήσουμε χωρίς Αὐτόν. Στόν ἀπόστολο Θωμᾶ παρουσιάστηκε «μεθ' ἡμέρας ὀκτώ». Αὐτό ἦταν τό διάστημα πού χρειαζόταν ὁ Θωμᾶς γιά νά προετοιμαστεῖ γιά τή μεγάλη συνάντηση. Ὅλοι βιώνουμε αὐτές τίς ὀκτώ ἡμέρες τῆς θεικῆς σιωπῆς καί ἀπουσίας. Γιά τόν κάθε ἄνθρωπο αὐτό τό διάστημα τῶν «ὀκτῶ ἡμερῶν» εἶναι διαφορετικό. Εἶναι τόσο ὅσο χρειάζεται ὁ καθένας μας γιά νά προετοιμαστεῖ καταλλήλως ἔτσι ὥστε, ὅταν συναντήσῃ τόν Ἰησοῦ, νά μή φωνάξῃ ἀπλῶς τό: «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου», ἀλλά σάν τό Θωμᾶ νά ζήσῃ ἐνωμένος μαζί Του γιά πάντα. Ἀμήν.